

Naar een kunstofoto

Bloesem

WAT EEN ANDER HEEFT....

IK HERINNER ME UIT MIJN JEUGD ZEER levendig nog een preek over „De Jood in de poort,” Mordechai, die al de vreugde van Haman vergalde... Er zijn, ook heden ten dage, nog veel poorten, waarin zulk een vreugdevergaller zit. Meestal heeft de man of de vrouw zelf tamelijk weinig schuld aan 't feit, dat hij aan een ander den fijnsten geur der vreugde rooft....

Ook onze kinderen zouden er van kunnen spreken, wanneer ze de beeldspraak begrijpen konden.

Moeder trakteert. Het stuk koek is lekker; het is ook groot. Het kind wil het met smaak gaan verorberen als het ziet, dat broer of zuster een iets grooter deel hebben gekregen. Zonder opzet.

Wellicht is het niet eens grooter, maar *ziet* hij 't alleen zoo. In elk geval: al 't plezier is voor hem van de traktatie af. In plaats van dankbaarheid komt gemor; komen jaloersche opmerkingen....

Zus gaat naar een partijtje. Ze mag haar mooie jurk aan. Ze voelt zich trotsch.

Maar een vriendinnetje blijkt een nog mooiere jurk te hebben. Nieuwer. Meer in de mode.

Al de prettige spelletjes zijn niet bij machte, de jaloesheid op dat meerdere bezit te verdrijven.

Ik zou zoo door kunnen gaan.

Natuurlijk moeten wij ouders, wij moeders, een dergelijke karakterfout bestrijden. Het heele leven van ons kind kan er door bedorven worden.

Maar *hoe* bestrijden wij?

Laten we beginnen met naar ons zelf te zien.

Zijn ook voor ons niet soms de bezittingen van onze vrienden, onze burens, onze kennissen oorzaak, dat we de vreugde aan ons eigen bezit verliezen?

Iemand, die veel gaven bezat, ging eens naar een concert, waar een beroemd zanger optrad.

„Hè, zoo te kunnen zingen!” verzuchtte hij.

Z'n vrouw vroeg: „Wou jij soms alles hebben? Wees blij met wat je bezit.”

Laten we trachten, die les aan onze kinderen in te prenten. Maar laten we ook zelf toonen, dat we zelf die les geleerd hebben.

„Wonderschoon bloeien je bloemetjes, Annemarie!

Kijk toch niet altijd in buurmans tuin, Annemarie!

Zijn rozen, zijn prachtige rozen, kind,

Ontbladert de wind, de booze wind,

Wonderschoon staan nog jouw bloemetjes, Annemarie!”

Kijken naar de bloemen in eigen tuin. De geuren en de kleuren daarvan genieten, zonder ze te vergelijken met wat anderen bezitten. Hoe slecht kunnen ook wij, volwassenen, dat. En ook: hoeveel heerlijke vreugden gaan we daardoor voorbij, zonder dat we zelfs zien, dat er vreugde is! En toch was het God, die juist ons *die* vreugde gaf. Beter dan de rozen in buurmans tuin zijn de bloemen in onze eigen gaarde. Als we maar zien.

Pas dan kunnen we ook onze kinderen leeren zien.

Pas dan kunnen we met vrucht bestrijden de booze jaloesie, die zoo menig leven vergiftigt.

Kijk toch niet altijd in buurmans tuin, Annemarie!

J. M. W.-W.